

Raad van State
Afdeling Rechtspraak
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

Datum: 8 juli 2019
Inzake: **Nadere stukken en toelichting**
Uw kenmerk: 201907287/1/A1
Ons kenmerk: Recreatiepark Fort Oranje B.V./Divine Inv. Limited Zundert

Edelachtbaar college

Ondergetekende, mr. J.S. Pols, kantoorhoudende te Vogelenzang aan de Deken Zondaglaan 72, heeft in zijn hoedanigheid als gemachtigde van de besloten vennootschap **Recreatiepark Fort Oranje B.V.**, gevestigd aan de Bredaseweg 33 te Rijsbergen, en **Divine Investment Limited**, die te dezer zake woonplaats kiest te mijnen kantore, beroep ingesteld tegen het besluit op bezwaar van het college van burgemeester en wethouders en de burgemeester van 21 februari 2018 met kenmerk Z17-004553 waarmee de bezwaren tegen het besluit van 23 juni 2017 gedeeltelijk ongegrond zijn verklaard.

Bij brief van 20 april 2018 zijn door appellanten de beroepsgronden aangevuld. Door uw college is de mondelinge behandeling van dit beroep bepaald op 26 juli 2019 te 10.30 uur. Naar aanleiding van de ingediende verweerschriften en de ontwikkelingen sedert het indienen van de beroepsgronden, overleggen appellanten hiermee nadere stukken met een toelichting.

Inleiding

In de beroepsgronden hebben appellanten ruim aandacht besteed aan het ongebreidelde misbruik van bevoegdheden van verweerster en haar partners. Ruim twee jaar na de inbezitneming van Fort Oranje stapelen de bewijzen zich op dat de handelwijze van verweerster binnen het RIEC en de Taskforce Zeeland-Brabant een orgie is van machtsmisbruik, misleiding en strafbare handelingen. Hoewel uw Afdeling haar beoordeling beperkt tot het onderdeel met betrekking tot milieuwetgeving, zal hier toch uitgebreid aandacht aan besteed worden. De beoordeling hiervan is namelijk niet volledig zonder deze context. Aan de hand van de verschillende stukken zal een toelichting gegeven worden op welke wijze de stellingen van appellanten hiermee ondersteund worden.

Belang beoordeling

Door verweerster zal ongetwijfeld betoogd worden dat er geen belang meer bestaat deze sluitingsgrond te beoordelen aangezien op het bezwaarschrift van het besluit van de voorzitter van de Veiligheidsregio geen beroep is ingesteld en de kosten voor het voldoen aan de last niet verhaald worden.

Een beoordeling van dit onderdeel heeft voor appellanten echter een zwaarwegend belang.

Zoals verweerster immers uitgebreid betoogd heeft - hetgeen ook aan het vonnis van onder meer de voorzieningenrechter van 11 september 2017 (BRE 17/5543 GEMWT VV) en de rechtbank afdeling Bestuursrecht van 6 december 2018 (BRE 18/1960 GEMWT V) – zijn de gestelde overtredingen Wet Milieubeheer mede ten grondslag is gelegd aan de besluiten ex artikel 17 Woningwet en de inbeheername ex artikel 13b Woningwet. Daarbij is een beoordeling nodig voor een schadevergoedingsprocedure waarin aangetoond dient te worden dat verweerster onrechtmatig gehandeld heeft.

Bij een beoordeling van dit onderdeel, behoort ook de beantwoording van de vraag of deze bevoegdheid ingezet is voor een rechtmatig doel. In dit dossier betekent dat eveneens een beoordeling van de rechtmatigheid van de integrale aanpak/RIEC/Taskforce.

Integrale aanpak/RIEC/Taskforce: misbruik van bevoegdheden in een ongekeerde omvang

Zoals in alle voorgaande procedures, gaat verweerster nauwelijks in op de rechtmatigheid van de integrale aanpak. Dit is op zichzelf begrijpelijk, aangezien de aanpak in strijd is met elementaire beginselen van de rechtsstaat. Ook hier beperkt verweerster zich door het betoog af te doen als een “complottheorie”. Dit terwijl in de beroepsgronden een “besluitenlijst” van het RIEC gevoegd is, waarin onomwonden het doel van de aanpak geformuleerd wordt, namelijk “afpakken van eigendommen van Engel en Fort Oranje”. Verweerster gaat ook aan deze bewijsstukken voorbij.

Enig besef of erkenning van de ernst van een dergelijk overheidsoptreden, ontbreekt bij verweerster volledig.

Het RIEC is volgens verweerster niet meer dan een “informatieknooppunt”. Voor Fort Oranje zijn binnen het RIEC in de casussen “Maïsveld” en “Bloedkoraal” informatie verzameld die aan het sluitingsbesluit ten grondslag is gelegd. Deze onschuldige voorstelling van zaken doet geen recht aan de werkelijkheid. Overigens zijn hiermee alle besluiten op deze grond al onrechtmatig

Namens appellanten is een klacht aanhangig gemaakt bij de Autoriteit Persoonsgegevens. De hoorzitting over een de beslissing om al dan niet een onderzoek te beginnen, heeft onlangs plaatsgevonden. Aangezien het RIEC na lang beraad geweigerd heeft om ter zitting verweer te voeren, heeft de AP het RIEC in de gelegenheid gesteld schriftelijke vragen te beantwoorden. Appellanten overleggen hierbij zowel de klacht als de pleitnotities. Deze beschrijven de werkwijze van het RIEC zowel in theorie als in de praktijk. Hieruit wordt duidelijk dat deze werkwijze in elk opzicht in strijd is met de wet, regelgeving en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Bijlage 1: Klacht AP

Bijlage 2: pleitnotities

De aanpak van Fort Oranje zoals dit binnen het RIEC gepland is, is vastgelegd in het “Projectplan Maïsveld”. Na vele procedures hebben appellanten dit stuk in handen gekregen. Het stuk bevestigt de stellingen van Fort Oranje, namelijk dat het doel van de besluiten van 23 juni 2017 nimmer was om te handhaven. De besluiten beogen uitsluitend te komen tot ontmanteling van de eigendommen van appellanten en onteigening. Deze stelling zal hierna met verdere bewijsstukken onderbouwd worden. Daarmee staat vast dat de besluiten tot het opleggen van lasten onder bestuursdwang, waaronder ook de last op grond van de Wet Milieubeheer, niet genomen zijn met het doel de vermeende overtredingen te beëindigen. Dit is een flagrante schending van artikel 3:3 Awb.

Bijlage 3: “Projectplan Maïsveld”

Het doel in dit is namelijk als volgt geformuleerd (p.5):

“Het project Fort Oranje in Zundert vereist zeer waarschijnlijk een langdurige en consequente inzet van partners. Het doel van dit project is het beëindigen van alle activiteiten en het (tijdelijk) sluiten voor het publiek.”

Deze doelomschrijving betreft de ontmanteling. Het uiteindelijke doel is om tot een feitelijke onteigening te komen (p. 11):

“de nieuwe eigenaar doorstaat met goed gevolg de Bibob –toets. (...) Dit is een zaak van lange adem.”

De besluiten in de besluitenlijst van 31 oktober 2016 van Bloedkoraal sluiten aan bij deze doelstelling, namelijk het *“ontneming op subject Engel en ontneming op de onderneming”*. Zoals hierna blijkt, is om deze doelen te bereiken ingezet op het veroorzaken van zoveel kosten en schade dat het eigendom weggenomen kan worden.

Ook het hierna overgelegde stuk “Offerte en Plan van Aanpak” van Slufter Beheer B.V. maken duidelijk dat bevoegdheden waar in de bestreden besluiten naar verwezen worden, niets van doen hebben met het doel waarvoor deze gebruikt zijn. Deze stukken zijn aan appellanten ter hand gesteld door een ambtenaar van de Gemeente Zundert die kennelijk zijn integriteit aangetast zag door het onrechtmatige handelen van zijn werkgever.

Door verweerster is gelijk na de inbeheerneming een overeenkomst gesloten met Slufter Beheer B.V. en haar oprichter. Deze vennootschap - opgericht een week na de inbezitneming van Fort Oranje - heeft van verweerster een duidelijke opdracht meegekregen (p.5 Plan van Aanpak), namelijk:

“Het opleveren van een geamoveerd campingterrein op uiterlijk 23 juni 2019”. De opdracht is verder uitgewerkt.

Volgens de overeenkomst moet op 23 juni 2019 het volgende resultaat bereikt zijn:

- *“Alle caravans zijn van het campingterrein verwijderd;*
- *De bij de caravans bijbehorende opstallen en bijgebouwen zijn van het campingterrein verwijderd;*
- *De aansluitingen per standplaats zijn verwijderd;*
- *Er is doorzicht gecreëerd door het terugdringen van het groen op locatie.*
- *Er vinden geen bedrijfsmatige activiteiten plaats op de campinglocatie;*
- *Alle overige bijgebouwen en opstallen, waaronder ook de speeltuin alswel het zwembad zijn geamoveerd.”*

De eigendommen van appellanten dienen dus integraal ontmanteld en gesloopt opgeleverd te worden aan verweerster. Het Plan van Aanpak behorende bij de aan verweerster gerichte offerte laat er geen misverstanden over bestaan dat het beheer van Fort Oranje geen onderdeel uitmaakt van de opdracht.

Op pagina 10 is namelijk volgende vermeld:

“De exploitatie van Camping Fort Oranje maakt geen deel uit van het project nu de doelstelling het sluiten van Fort Oranje betreft”.

Bijlage 4: Offerte en Plan van Aanpak Slufter Beheer B.V.

Door verweerster is dus na de inbeheerneming een bedrijf ingehuurd om alle eigendommen van appellanten te ontmantelen en te slopen. Deze opdracht heeft geen enkel raakvlak met de bestreden besluiten van 23 juni 2017. In opdracht van appellanten heeft een schade-expertisebedrijf de door verweerster aangerichte schade begroot die onder de vlag van zogenaamd "beheer" aan de eigendommen van appellanten toegebracht werd. Het resultaat van twee jaar "beheer" door verweerster is een schade van € 8.415.712. Deze schade is op basis van conservatieve uitgangspunten berekend.

Bijlage 5: schaderapport

Opvallend is dat aan de beheerder geen opdracht gegeven is om de in de besluiten omschreven lasten uit te voeren. Dit gegeven onderstreept nogmaals dat het doel van de besluiten dus in ieder geval niet was om te komen tot het opheffen van overtredingen, *dus ook niet het opheffen van overtredingen Milieubeheer*.

De opdrachten aan de beheerder bewijzen ook dat verweerster zich in haar verweer bij deze en alle voorgaande procedures heeft bediend van grove onwaarheden en verzinsels. Zo doet verweerster in het verweerschrift aan *storytelling* als zij beweert dat het aanvankelijk niet de bedoeling was alle stacaravans te verwijderen, doch dat dit noodzakelijk was omdat er een toestroom van illegale bewoners zou zijn geweest. Er was volgens verweerster "geen enkele andere mogelijkheid om de bedreiging voor de leefbaarheid, het gevaar voor de gezondheid en veiligheid weg te nemen".

Tijdens het kort geding heeft verweerster overigens nog verzekerd dat de stacaravans zorgvuldig opgeslagen werden (verweerschrift kort geding):

"9.17 Eigendommen die niet voldoen aan de regels uit de Woningwet zijn vernietigd, omdat zij niet meer geschikt voor bewoning en ook als zodanig (wegens de kosten die uitstijgen boven de waarde van het object) niet meer geschikt voor bewoning kunnen worden gemaakt. Met het oog op de veiligheid van het terrein voor de bewoners die zich thans nog op het terrein bevinden, achtte de beheerder het noodzakelijk om deze onbewoonbare caravans van het terrein te verwijderen."

"9.20 In de gevallen waarbij de stacaravan door de exploitant aan een bewoner in gebruik is gegeven dan wel is verhuurd en deze derhalve tot het eigendom van de exploitant behoort, slaat de beheerder de stacaravan zorgvuldig op. Deze stacaravans worden dus niet vernietigd of vervreemd, doch slechts voor de eigenaar bewaard. Deze invulling van het beheer past in het onderhavige geval binnen de bevoegdheden die aan de beheerder op grond van artikel 13b Woningwet zijn toegekend. Blijven de lege stacaravans immers op het terrein staan, kan de beheerder niet volledig garanderen dat deze niet opnieuw worden bewoond (hetgeen nu juist voorkomen moet worden omdat dan weer een overtreding wordt begaan) en/of deze stacaravans verder verloederen. In alle redelijkheid heeft de beheerder dus kunnen beslissen om de stacaravans waar het om gaat te verwijderen van het terrein en deze – op zorgvuldige wijze - elders op te slaan."

Ook dit blijkt een flagrante onwaarheid. Nadat verweerster herhaaldelijk geweigerd heeft om appellanten toegang te verlenen tot de opgeslagen stacaravans om de schade op te nemen, heeft zij schoorvoetend toegegeven de eigendommen van appellanten volledig vernietigd te hebben. Van een zorgvuldige opslag is nimmer sprake geweest.

De voorzieningenrechter heeft op basis van deze leugenachtige stellingen tijdens de verweerder de vorderingen van appellanten afgewezen. Het vonnis is als bijlage bij de beroepsgronden gevoegd.

Bijlage 6: e-mail 7 december 2018

Dat de aanpak van Fort Oranje gebaseerd is op structurele feitenvervalsing en het verspreiden van onwaarheden, blijkt ook uit het feit dat er een spindokter ingehuurd diende te worden. Zo heeft Hill + Knowlton Strategies – de onderneming van voormalig staatssecretaris van defensie – de opdracht gekregen om *te ondersteunen bij de voorbereiding van het beheer en de ontruiming van de camping*. Eén van de onderdelen van de opdracht is het *kantelen van de negatieve berichtgeving voor de gemeente en het regie krijgen op berichtgeving*.

Jack de Vries licht verder toe dat *bestaande wetgeving niet voorzag in het overnemen van een camping (bedrijf) en derhalve het proces juridisch, politiek en communicatief zeer zorgvuldig doorlopen moest worden*. Deze uitlating roept vragen op. Een spindokter is immers geen juridisch specialist. Daarbij was er geen wetgeving en dus geen bevoegdheid voor deze stappen. Op welke wijze heeft beïnvloeding van de stakeholders plaatsgevonden, temeer daar Jack de Vries de rechtspraak ook als stakeholder inschaalt? Hil + Knowlton ziet het kennelijk als haar overwinning dat de rechtspraak tot nu toe de aanpak van Fort Oranje gesteund heeft.

Indien de zaak van verweerder een gerechtvaardigd doel zou dienen, is er geen spindokter nodig die verhalen verzint. In dat geval kan verweerder gewoon de feiten naar buiten brengen. Verweerder heeft echter geen goed verhaal, en is afhankelijk van het verspreiden van onwaarheden en valse feiten.

Bijlage 7: verslag website Hill + Knowlton Strategies

In de opdracht wordt overigens duidelijk dat er een *bedrijf overgenomen moest worden, waarvoor geen bestaande wetgeving beschikbaar is*. Hoewel uit het voornemen tot het besluit tot sluiting van 9 juni 2017 geen enkel woord gerept is over een inbeheerneming, was dit kennelijk al gepland. Ook dit onderstreept nogmaals de opzettelijke onwaarheden die door verweerder verspreid zijn.

Tegen de raadslieden van verweerder zijn overigens vanwege het misleiden van de rechtspraak met flagrante onwaarheden tuchtrechtelijke klachten ingediend. In de klacht wordt de omvang van het bedrog duidelijk.

Bijlage 8: klachten tegen advocaten AKD

Verweerder herkent zich evenmin in de stelling van Fort Oranje dat het doel *enkel en alleen* is om tot een onteigening te komen. Dit is een saillante uitlating: hiermee wordt erkend dat de onteigening wel beoogd wordt(!)

Het mag dan misschien niet het eerste doel zijn, maar in ieder geval wel het tweede. Naast de hiervoor overgelegde bewijsstukken, wijzen ook de overige feiten in deze richting. Door verweerder is voor ruim zes miljoen euro aan “beheerkosten” in rekening gebracht bij appellanten. Appellanten verwijzen naar het bezwaarschrift tegen de volstrekt absurde kostenposten.

Bijlage 9: invorderingsbesluiten

Bijlage 10: bezwaargronden kosten

Verweerster heeft alles in het werk gezet om de kosten zo hoog mogelijk op te drijven om zo tot een feitelijke onteigening te komen. Ook hier heeft verweerster wet- en regelgeving terzijde geschoven en het plegen van strafbare feiten door haar opdrachtnemers ruimschoots gefaciliteerd. Europese aanbestedingsregels zijn genegeerd en een accountantsverklaring ontbreekt. De gemeentelijke accountant heeft de goedkeuring van de jaarrekening overigens geweigerd.

De strafbare feiten betreffen onder meer het betalen van omvangrijke cashbacks aan de beheerder, het in rekening van ruim een miljoen euro voor mogelijk 400 transporten die niet uitgevoerd zijn en het doorbelasten van enorme hoeveelheden afval die niet afkomstig kunnen zijn van Fort Oranje. Van deze feiten is aangifte gedaan bij justitie. Een en ander is uitgebreid toegelicht in deze aangifte.

Bijlage 11: aangifte strafbare feiten

Appellanten hebben de heer Arjan Henri Godfried Knops, voormalig werknemer bij verweerster, wonende te Tilburg aan de Molenlandstraat 46 als getuige opgeroepen om ter zitting gehoord te worden. De verklaringen van deze getuigen kunnen de stellingen van appellanten met betrekking tot het misbruik van bevoegdheden en de werkelijke intenties van verweerster nader onderbouwen.

Bijlage 12: dagvaarding getuige Knops

Aangezien de verwachting is dat de advocaten de getuigen zullen adviseren geen gevolg te geven aan de oproeping – zoals dit ook in andere procedures is gebeurd - verzoeken appellanten uw Afdeling de getuigen te bevelen te verschijnen.

Dat verweerster geen belang heeft bij een feitenonderzoek, is begrijpelijk. Ook de wijze waarop verweerster Fort Oranje en Cees Engel in haar mediabeleid en naar de rechtspraak toe, zoals ook in deze procedure, heeft afgeschilderd als uitbuiters en huisjesmelkers die weigeren de leefomstandigheden op Fort Oranje te verbeteren, heeft geen verbinding met de realiteit. Verder is vanaf de aankondiging van de besluiten volgehouden dat de GGD een sluiting noodzakelijk geacht zou hebben. De besluiten zijn grotendeels gebaseerd op dit vermeende advies van de GGD. Verder stelt verweerster dat er vele gesprekken plaatsgevonden zouden hebben met Fort Oranje en appellanten de hulpverlening en de politie de toegang ontzegd hebben.

Om deze feitenvervalsing te illustreren, overleggen appellanten het op 10 december 2018 door het IFV gepubliceerde evaluatierapport met de titel "GGD, de GHOR en Fort Oranje; Evaluatie over de periode 2014 t/m 2017". Het hierin geschetste beeld is genuanceerder. Zo blijkt uit het rapport dat Fort Oranje de GGD actief ondersteunde en mensen onderdak bood die door alle instanties in de steek gelaten zijn:

"In juni 2015 krijgt een spreekuur van de GGZ vaste voet aan de grond op de camping, met onmisbare hulp van kerkelijke vrijwilligers (die al geruime tijd actief waren op de camping en al bekend waren bij een groot deel van de bewoners), evenals een actieve bewoonster en medewerking van eigenaar Engel. Een betrokken medewerker vertelt:

"Het startte eerst in het winkeltje waar ook een soort weggeefwinkeltje was, achter een gordijntje, een beetje provisorisch. Toen [...] kregen we op een gegeven moment een eigen caravan. En daarna kregen we nog een caravan op een wat centralere plek op de camping."

Om de hulpverlening te faciliteren heeft Fort Oranje al in een vroeg stadium kosteloos een stacaravan ter beschikking gesteld.

Hoewel het besluit van verweerster gebaseerd zou zijn op adviezen van de GGD, blijkt dat de GGD nimmer tot sluiting geadviseerd heeft. De GGD heeft ingezet op verbetering van de situatie. Het RIEC/Taskforce heeft de GGD gebruikt om een sluiting te kunnen rechtvaardigen. Zo is op pagina 29 volgende te lezen:

“De adviezen aan de gemeente betroffen nooit het sluiten van de camping. Uiteraard was het de GGD ook al in 2014 bekend dat de gemeente op zoek was naar een structurele oplossing voor de misstanden op Fort Oranje. Voor de GGD was voortdurend het hoofddoel om de bewoners in beeld te brengen en te houden en de leefsituatie van de bewoners te verbeteren. Sluiting was voor de GGD nooit een doel op zich.”

En

(p.51) “Eén van de grootste dilemma’s voor betrokken medewerkers van de GGD was dat de rapporten naar aanleiding van deze onderzoeken aanzetten gaven tot verbetering van de situatie voor de bewoners, terwijl de uiteindelijke uitkomst werd dat de gemeente mede op grond van het verkregen inzicht in de (zorg)problematiek, de camping kon sluiten. Sommige medewerkers voelden zich ‘gebruikt’ omdat zij op deze manier hadden bijgedragen aan de sluiting. Een deel voelde zich dan ook ‘een stukje tool van de gemeente’.”

En

“De GGD heeft in deze casus veel met de politie samengewerkt en van doen gehad. De belangen en de doelstellingen van beide organisaties ten aanzien van Fort Oranje liepen meer dan eens uiteen of niet parallel: de politie was gebaat bij snelheid terwijl de GGD hamerde op zorgvuldigheid; en de politie zag heil in sluiting als doel terwijl de GGD juist inzette op leefbaarheid en sluiting daarvoor zeker niet als (de enige) optie zag.”

Verweerster – zij presenteert zich als de belangenbehartiger van de bewoners - blijkt volgens het rapport echter de grote afwezigheid bij het uitvoeren van haar wettelijke zorgverplichtingen tegenover de bewoners:

“Hoewel de meeste GGD’ers de problemen en beperkingen van de gemeente Zundert begrepen, zijn zij ook kritisch over de gemeente die in hun ogen (vooral in de vakantieperioden) niet zichtbaar aanwezig was, soms te weinig daadkracht liet zien (bij de aanstelling van casemanagers) en soms keuzes maakte die niet begrepen werden (bijvoorbeeld dat de gemeente met het Leger des Heils in zee ging).”

Het ontzeggen van de toegang van de toegang door Fort Oranje heeft evenmin te maken met een gebrek aan transparantie. Dit is het gevolg van een vertrouwensbreuk waar de GGD in het rapport eveneens mee worstelt (p. 52):

“De (voor de zorgverlening noodzakelijk geachte) vertrouwensrelatie met sommige bewoners kwam hierdoor, maar ook bijvoorbeeld door de bijdrage van de GGD aan de persconferentie van de burgemeester op 9 juni 2017, onder druk te staan. Voor beheerder/beheerder Engel was dit optreden later een reden om geen GGD’ers meer toe te laten op de camping, waardoor zij tijdelijk geen hulp op de camping konden verlenen.”

Uit deze en de eerdere rapportages van de GGD volgt dus dat de GGD niet in de eerste plaats wilde sluiten doch streefde naar het verbeteren van de omstandigheden.

Van Fort Oranje en Cees Engel kon onmogelijk verwacht worden dat zonder steun van de gemeente en andere organisaties deze omstandigheden konden verbeteren. Het gaat hier immers niet uitsluitend om de leefomgeving – waarmee voorafgaande aan de sluiting al grote stappen waren gemaakt – doch bovenal om sociale problematiek, geestelijke gezondheid en financiële problemen. Vast staat immers dat – ook indien men zou menen dat Fort Oranje een verantwoordelijkheid in deze draagt – dat de problemen grotendeels veroorzaakt zijn doordat gemeenten en justitie grote aantallen kansloze gevallen naar Fort Oranje verwees en in gebreke bleef met de noodzakelijke ondersteuning. Men heeft Fort Oranje en Cees Engel bewust alleen laten staan, hetgeen ook bevestigd wordt door de bij de beroepsgronden overgelegde rapportage van de GGD.

De eerste vraag is dan ook waarom nimmer geprobeerd is samen met Engel en Fort Oranje de situatie te verbeteren? Dit zou immers de meest voor de hand liggende stap zijn indien verweerster daadwerkelijk de situatie op Fort Oranje wilde aanpakken. In het voorlopige getuigenverhoor heeft de burgemeester bevestigd niet gesproken te hebben met Engel of Fort Oranje, ook niet voorafgaande aan de sluiting. “Dat was niet nodig”, aldus de burgemeester. Dit bevestigt wat appellanten steeds naar voren hebben gebracht: in tegenstelling tot de beweringen van verweerster zijn er geen gesprekken of overleg geweest. Integendeel. Appellanten hebben in de jaren voorafgaande aan de sluiting meermaals getracht om in samenwerking tot een oplossing te komen. Hiervoor bestond eenvoudigweg geen interesse.

Hiermee staat vast dat de aanpak niet alleen onrechtmatige oogmerken had. Het kan evenmin de toets van proportionaliteit en subsidiariteit doorstaan. Er zijn nooit andere oplossingen in betracht genomen. Ergo: de burgemeester heeft tien jaar lang uitsluitend geprobeerd om tot een ontmanteling en onteigening te komen. Deze pogingen hebben de situatie uitsluitend verslechterd.

Appellanten hebben met betrekking tot dit onderdeel de medewerker van de GGD Mark Johannes van BEERS, wonende te Teteringen aan de Lange Akker bij exploit als getuige opgeroepen. De advocaat van verweerster heeft deze getuige geïnstrueerd dat er geen verplichting bestaat om te verschijnen. Aangenomen moet worden dat ook deze getuige niet vrijwillig zal verschijnen. Appellanten verzoeken uw Afdeling de getuige op te roepen om als getuige gehoord te worden.

Bijlage 13: proces-verbaal voorlopige getuigenverhoor burgemeester

Bijlage 14: exploit oproeping getuige

Beroep op overmacht

De verweerschriften zijn doordeesemd met rechtvaardigingen en valse dilemma's om te overtuigen *dat verweerster niet anders kon handelen dan zij gedaan heeft*. Wat verweerster hier feitelijk aanvoert, is dat erkend wordt dat onrechtmatige gehandeld is, doch dat hier sprake is van een overmachtssituatie en de rechtspraak hiervoor begrip dient op te brengen.

Los van de vraag of er sprake was van overmacht – uit het voorgaand blijkt dat deze urgentie middels valse feiten en dilemma's gecreëerd werd – is dit niet de wijze waarop een overheid te werk kan gaan. Indien een overheid wet- en regelgeving bewust terzijde stelt en overtreedt omdat men meent dat er sprake is van overmacht, doet dit ernstig afbreuk aan de elementaire beginselen van de rechtsstaat. Het creëren van noodsituaties en urgenties – zoals hier is gebeurd - is een typische modus operandi van dictatoriale regimes waar een

democratische rechtsstaat verre van dient te blijven. Het is aan de rechtspraak om hier alert te zijn.

Indien een overheid daadwerkelijk overtuigd is dat een oplossing slechts mogelijk is door onrechtmatig te handelen, dan biedt artikel 6:168 BW hiervoor een oplossing. In dat geval dient zij echter wel de schade te vergoeden die hierdoor veroorzaakt wordt. In de beroepsgronden is verwezen naar de uitspraak tussen appellanten en verweerster van 14 september 2017 waarin de voorzieningenrechter naar deze wettelijke mogelijkheid verwijst.

Verweerster kiest er echter voor om een beroep te doen op niet-bestaande bevoegdheden om haar handelen te rechtvaardigen,. Ook beoogt zij een ontmanteling en onteigening te realiseren zonder enige schadevergoeding aan de rechthebbenden of de daarvoor bedoelde wettelijke bepalingen te volgen. Zoals hiervoor al betoogd, is deze handelwijze een flagrante inbreuk op rechtsstatelijke beginselen en het EVRM. Verweerster heeft toegegeven tot een onteigening te willen komen, doch zonder de schade te vergoeden. Het RIEC ziet dit als een uiterst acceptabele handelwijze. Verweerster doet hiermee echter willens en wetens afbreuk aan de waarborgen van artikel 1 aanvullend Protocol EVRM.

Overtredingen Wet Milieubeheer

Verweerster stelt dat op haar geen bewijslast ligt om te bewijzen dat op de dag van het nemen van het besluit al dan geen overtredingen aanwezig waren. Verweerster vindt het dus voldoende dat twee jaar eerder constatering is gedaan om handhavend te kunnen optreden.

Overigens herhaalt verweerster nogmaals de feitelijk onjuiste stelling dat in de bodem van Fort Oranje verontreiniging is aangetroffen. Elk bewijs hiertoe ontbreekt. Een eerdere procedure – zoals in de beroepschriften is toegelicht – is in het nadeel van verweerster uitgevallen .

Fort Oranje heeft in de maanden voorafgaande aan de sluiting grote schoonmaakacties gehouden waarbij nagenoeg alle zwerfafval verwijderd is. Er zijn tientallen containers afval afgevoerd. Van een van deze opruimdagen is nog beeldmateriaal te vinden op youtube (<https://www.youtube.com/watch?v=akk9DsDj-2Y&t=40s>) Ook in 2016 was er al sprake van een grote teruggang van zwerfafval. In de beroepsgronden is verwezen naar de controlerapporten van handhaving.

De stellingen van verweerster ontberen dan ook elke feitelijke grondslag en zijn gebaseerd op sfeerrapportages, valse beeldvorming en valse feiten. Verweerster heeft geen begin van bewijs overgelegd dat ten tijde dat zij tot handhaving is overgegaan, er sprake was van enige overtreding.

Redenen waarom appellant uw Afdeling verzoekt dit beroep gegrond te verklaren en voornoemd besluit te vernietigen, met veroordeling van verweerster in de kosten die appellant in verband met de behandeling van dit beroep en verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

Hoogachtend,

Mr. J.S. Pols.

